

Azonosító: ART13 2011 03 31

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

„Világ sztárok az Operaház színpadán” olvashatjuk a szórólap címoldalán.

Igen, azt tanultam a Papámtól, hogy az opera olyan műfaj, amit mindig hallgatni, nézni kell, mert minden alkalommal fel lehet fedezni egy-egy újabb motívumot, egy-egy újabb szépséget a zenében. A leggyönyörűbben szóló hangszer pedig az énekhang, ami egy különleges emberi adottság, megkülönböztetés is a zenehallhatás építi a lelket, mert a zene jó stb., stb. Tehát mindig lehet menni, ha egy újabb énekes állt be, ha felújították a díszletet, ha átrendezték stb. De, ha külföldről eljut Magyarországra egy „sztár”, akkor azt kötelező megnézni, hogy össze tudjuk hasonlítani az itthoni énekesekkel, hol tart a világ és ahhoz képest mi, magyarok. Így láttam például egy olyan Faust előadást, amikor a Nicola Rossi-Lemeni, úgy énekelte el a rondót, hogy

helyből felpattant az asztalra és onnan fújta, hogy „Eladó az egész világ!” Később kiderült, hogy fiatalabb korában balett-táncos volt.

Jöttek azután a szocialista országokból olyan művészek, akik itt debütáltak és kis hazánkat ugródeszkának tekintve lettek később világhírűek. (Többségük nem jött többé, mert már nem tudtuk a nagy gázsit megfizetni!) Ilyen volt például a Nagyezsda Kniplova, cseh, vagy a Nikolaj Gyaurov, bolgár illetőleg a Jevgenij Nyeszterenko, orosz származású művészek. Persze ezek a dolgok már régen voltak.

Nem teljesen mellékesen meg kell jegyezni, hogy a magyar operaénekesek legalább olyan rangosak voltak, lettek és lesznek, mint a külföldi nagy sztárok.

(Például, akik már a mennyei színpadokon lépnek fel: Székely Mihály, Svéd Sándor, Házy Erzsébet, Komlóssy Erzsébet, Ágai Karola, Gregor József, Melis György, Polgár László, Ilosfalvy Róbert, Simándy József és még sokan...)

Csak legfeljebb rosszkor, rossz helyen születtek, de mára már ez is elmúlt, igaz jött helyette más baj, nem tudjuk megfizetni, ha már befutottak a nagyvilágban. (Persze ezzel nem csak az operaénekesek vannak így, hanem tudósok, orvosok, kutatók stb.)

Most ott tartunk, ha van pénzünk megfizetni, akkor jönnek a már igazi nagy sztárok a világ bármely pontjáról, legfeljebb 3 vagy 4-szeresére felemelik a helyárakat. Egy külföldinek még így is megéri, és Budapesten nézi meg azt a hírességet, akit például Londonban, vagy Párizsban nem tudna megfizetni. Így azután a Operában szinte nem is lehet magyar szót hallani.

Mi pedig felszorultunk (ismét) a III. emeletre, de még ott is (emelt helyár) 1500.- Ft-ba kerül egy jegy.

A 2011-es május ünnep négy előadást hirdetett világhíres énekesek közreműködésével. Hármat néztünk meg, kivétel a Renée Fleming, aki a szórólap címlapján szerepel. Lehet, hogy a felkért énekesek közül Ő a legjobb, de az Uram nem szereti az „ária- és dalest” című koncerteket. (Pedig nem is olyan régen láttuk a MÜPÁ-ban a Kiri Te Kanawa utolsó nyilvános fellépését, ami csodálatos volt!) A többi három előadás, az Otelló, Manon Lescaut, Rigoletto.

2011. 05. 06. péntek

OPERA

2011. május 6. péntek 18.00–21.15
BÉRLETSZÜNET

Giuseppe Verdi

Otello

Opera négy felvonásban, olasz nyelven

Szövegíró: Shakespeare drámája nyomán ARRIGO BOITO
Magyar nyelvű feliratok: BLUM TAMÁS fordítása alapján
ROMHÁNYI ÁGNES

Karmester: KOVÁCS JÁNOS
Rendező: VÁMOS LÁSZLÓ
Díszlettervező: CSIKÓS ATTILA
Jelmeztervező: VÁGÓ NELLY
Karigazgató: SZABÓ SIPOS MÁTÉ
A gyermekkar vezetője: GUPCSÓ GYÖNGYVÉR

Otello mór, Cyprus sziget kormányzója: VLADIMIR GALOUZINE
Desdemona, Otello felesége: ROST ANDREA
Jago, zászlós: LADO ATANELI
Emília, Jago felesége: BALATONI ÉVA
Cassio, hadnagy: FEKETE ATTILA
Roderigo, velencei nemes: KISS PÉTER
Lodovico, a velencei köztársaság követe: CSER KRISZTIÁN
Montano, Cyprus volt kormányzója: SZEGEDI CSABA
Herold: ZSIGMOND GÉZA

Péntek volt, tehát gyerek nap. Nagyon fáradt voltam, kiderült, hogy az előadás hat órakor (?) kezdődik. Dühöngtem, hogy miért vesz a Férjem péntekre jegyet, amikor balett van, pláne úgy, hogy az előadás akkor kezdődik, amikor a balett. A bolt is hatig van nyitva, nem tudnak a gyerekekért jönni a szülők stb., stb. Ezeken a dolgokon veszekedtünk egy sort, de az én drága férjem addig-addig szervezkedett (a hátam mögött!), hogy az István $\frac{3}{4}$ 6-kor megjelent a Kapás utcában, átvette a Lányokat és mi elindultunk az Operába. Ugyis el fogunk késni, kár rohanni, gondoltam. De nem, hat óra előtt pár perccel beléptünk az oldalsó bejáraton és már csak a három emelet volt hátra (ami legalább hat). Imi legszívesebben rohant volna, de én alig bírtam magam felvonszolni. (Folyt rólam a víz) Így ültünk be az első sorba (oldalt, ahol alig fér el a lábam). Leültünk és sötét lett. Látod – súgta a férjem diadalmasan – nélkülünk el sem kezdik!

Az Otelló című opera legszebb része az első felvonás elején a „Vihar jelenet”, ha ezt kihagyod, akár meg se nézd a zeneművet. Bár még dühöngtem egy kicsit, mert pl. csak a színpad felét láttam, de amire kitört a színpadi vihar, minden kellemetlenséget elfelejtettem. A hangzás a III. emeleten a legjobb az Operában, a zenekar varázslatosan szól. Kovács János a karmester (kedvencem) úgy uralja az egész művet, hogy még a villámok is úgy

csapkodnak, ahogyan Ő akarja. A döbbenetes kezdés után „leül” az opera, mert a cselekménynek ki kell bontakoznia és ehhez szükség van Jágora, Cassiora és Rodrigora, amíg Jágo cselszövései működni kezdenek, addig kell egy kis idő. Leisszák magukat, összeverekednek, jön a mór rendet teremt, majd az egyetlen szerelmi jelenet következik és már vége is van az első felvonásnak. Szünet.

Amikor már ráértem magammal foglalkozni, kiderült, hogy nagyon rosszul vagyok. Elhatároztam, hogy nem ülök vissza arra a szűk helyre, ahová a jegyünk szól. Szóltam a jegyszedőnek, mutattam, hogy hova szeretnék ülni és hozott két széket. Innentől kezdve már minden rendben volt. A helyünkre meg beültetett valakit.

A egyik vendég **Vladimir Galouzine** „A nemzetközi operavilág jeles orosz tenorja, napjaink legjelentősebb Otellója.” Az első hangjainál meglepődtem egy kicsit, rekedtnek tűnt és sokkal „keményebb” hangja volt annál, mint, amilyen tenor-hangon „tanultam”, mert nekem a Simándy hangján szól az Otelló és még sok-sok tenor szerep. (Don José, Bánk, Turiddú, Kalaf... Zongoránál a Fischer Annie a mérce!) Az opera további részeinél, már illett a rekedtsége a szerepéhez, a szenvedése, nyögései hitelesítették a játékát (színészként is működött a pályája elején, látszott is) és vagy Ő tisztult ki, vagy én szoktam hozzá, de egyszerre csak azt éreztem, hogy egy kemény, harcos, férfias, de irgalmatlanul szenvedő, magát az örületbe kergető férfit látok a színpadon, aki nem is alakítja a szerepét, hanem Ő tényleg Otelló. Sok-sok brávót kapott, meg is érdemelte.

A másik vendég **Lado Ataneli** grúz baritonista, Ő Jágot alakította, hiteles, aljas módon. Tiszta, szép, erőteljes hangon.

Nem vendég, de az is lehetne **Rost Andrea**. Ő már elég régen énekel szerte a világban és most itthon is, lehet, hogy már kifelé halad a pályáján? Nem tudom hány éves lehet, de persze változó, hogy ki meddig bírja. Ő még bírja! Szép is volt, jó is volt.

Persze tomboló siker, fütyülés, ordítás, hatalmas csokrok repültek a színpadra. Szóval Kovács János vezetésével olyan előadást láthatott a nagydíjű publikum, amely előadás bárhol megállná a helyét a világban, még a MET-ben is.

Kicsit bosszantott, hogy már megint a férjemnek lett igaza, megoldódtak a dolgok (valahogyan), nem is haltam bele a III. emeletbe és az előadás olyan jó volt, hogy tényleg kár lett volna kihagyni.

2011 05 07. szombat

2011. május 7. szombat 19.00–22.20
BÉRLETSZÜNET

Giacomo Puccini

Manon Lescaut

Opera három részben, olasz nyelven

Szövegíró: L. ILLICA, G. GIACOSA, D. OLIVA, M. PRAGA, G.
RICORDI, R. LEONCAVALLO, G. PUCCINI és G. ADAMI
Magyar nyelvű feliratok: ROMHÁNYI ÁGNES

Karmester: HAMAR ZSOLT
Rendező: VALLÓ PÉTER
Koreográfus: FODOR GYULA
Díszlettervező: SZLÁVIK ISTVÁN
Jelmeztervező: SZAKÁCS GYÖRGYI
Karigazgató: SZABÓ SIPOS MÁTÉ

Manon Lescaut: CRISTINA GALLARDO-DOMAS
Lescaut: MASSÁNYI VIKTOR
Des Grieux: ...
Geronte: SZÜLE TAMÁS
Edmund: MUKK JÓZSEF
Fogadós: MARTIN JÁNOS
Táncmester: DERECSKEI ZSOLT
Egy zenész: GÉMES KATALIN
Egy tiszt: GEIGER LAJOS
Lámpagyújtogató: GERDESITS FERENC
Hajóskapitány: CLEMENTIS TAMÁS

Szünet az I. és II. felvonás után

Másnap már „lazán” ballagtam fel a III. emeletre, még csak nem is lihegtem, igaz tovább tartott, mint előző nap, de fent voltam, Jegyünk is jobb helyre szólt, kényelmesen elterpeszkedtem, jöhet a zene!
(Amikor meglátott a jegyszedő, azonnal megkérdezte, hogy jobban vagyok-e, hozzon-e székét?)

Ebben az operában három vendégművész lépett fel. A chilei szoprán **Cristina Gallardo-Domas**, Puccini-hősnő, írja Róla a színlap. (Puccini, minden idők letragikusabb női sorsokat zenésített meg, minden, női, szereplője meghal, de még előtte rengeteget szenvednek, hősök, önfeláldozók, szolidárisak, gyógyíthatatlanul betegek. Liú, Pillangókisasszony, Tosca, Mimi...)

Manont, ezt a szerencsétlen sorsú kislányt, 18 éves a darab elején, zárdába kíséri a bátyja, amikor egy gazdag úr, szó szerint megveszi Tőle, Lescout kénytelen belemenni az „üzletbe”, mert annyi kártyaadósága jött össze, hogy nincs más választása. Azonban, amíg a fogadóban a báty „intézkedik” Manon megismerkedik Des Grieux diákkal, azonnal egymásba szeretnek és a gazdag úr, maga és Manon számára előkészített hintóján, Des Grieux-vel Párizsba szökik, inkább a fiatal fiú, mint a zárda, avagy a vén gazdag úr.

Manon nem bírja sokáig a szegénységet, bár nagyon szerelmes, mégis az ismét megjelenő báty egyetlen szavára elhagyja a fiút és a gazdag úr, Geronte, villájába költözik, ahol nagyvilági dáma, szemérmetlenül gazdag színvonalán él, inasokkal körülvéve. Des Grieux, szintén a báty segítségével, megtalálja Manont és meg akarja szöktetni, de a lány nem akar az ékszeritől megválni, ez lesz a veszte. Megérkezik Geronte, aki azonnal átlátja a helyzetet, rendőrt hív, feljelenti Manont, hogy eltulajdonította az ékszereit. Bosszújának eredménye, Manont letartóztatják, majd a kemény ítélet, száműzetés Amerikába. Des Grieux, azonban nem hagyja el a szerelmét és hajósínasként felszáll a hajóra.

Ez az opera legszebb jelenete. Manont kiszakítják Des Grieux karjaiból és feltuszkolják a hajóra, Des Grieux szinte az esztét vesztve könyörög a hajóskapitánynak, hogy engedje fel a hajóra, bármilyen munkát elvégez csak engedje fel: „... hát csak ember vagyok! Kapitány: Be akarja népesíteni Amerikát? Nem bánom, legyen!” Sikítás, tomboló zene, futás a hajóhídra, függöny.

Szerintem itt vége van az operának és minden alkalommal megfogadom, hogy nem nézem meg a következő felvonást.

De: Nincs szünet csak egy kis átdíszítéshez szükséges várakozás. Egészen biztos, hogy nem a sor szélén ülünk, tehát zavarnánk felállásunkkal a többi nézőt, azaz maradunk. Az utolsó rész pedig: Sivatagban, elgyötörten kóvályog a két ember, Manon, már egyáltalán nem bírja, de szerelmes dalra fakadnak. A férfi elmegy, hogy vizet szerezzen, persze nem talál, de amire visszaérkezik Manon végleg feladja és meghal.

A chilei énekesnő hitelesen volt szép és jó hangú, Des Grieux ellenben egy Deni de Vito külsejű pasi, **Francesco Anile** volt. Amikor begurult a színpadra nem akartam elhinni, hogy Ő fogja Des Grieux-ot alakítani. Azután megszólalt: „Hol a szőke, hol a barna, aki szeretni akarna, hol az a lány?” És Ő lett a világ legszebb férfije, akinek ilyen hangja van az rossz külsejű már nem is lehet.

Kislány koromban szerelmes voltam egy Szabó Miklós nevű tenorba. Akkoriban - nekünk még nem volt televízió - rádiót hallgattam és

festegtettem közben. Szabó Miklós a Szegedi Nemzeti Színház énekese volt, ezért nem láttam soha „élőben”. Mivel, azonban rengeteg rádiójátékot hallgattam, közöttük zenéseket is, volt alkalmam „belezúgni” a pasiba. Apám mindig kinevetett, majd kiábrándulsz, ha meglátod! – mondogatta. Az nem létezik! – mondtam, mert mindig beazonosítottam a szerepével, tehát csúnya nem lehetett!

Azután vendégszerepelt a Szegedi Nemzeti Színház Pesten, Apu elvitt! Akkorát még nem csalódtam, addigi, életemben, amekkora csalódás akkor ért. Nagyon haragudtam az Apukámra, hogy ez most mire volt jó? Elvett tőlem egy illúziót, egy ábrándozást, mintha a legjobb játékomtól fosztottak volna meg. Nem emlékszem biztosan, de nagyjából erre az időszakra eshetett, hogy feladtam a rajzolást, festést, megvettük az első televíziókat és többé nem hallgattam rádiót. Hát ez jutott eszembe, amikor megláttam a Francesco Anilet.

Massányi Viktor ungvári születésű bariton. Ő alakította Lescout, Manon bátyját. Katonatiszti egyenruhában, hozza a jól ismert dzsentrifigurát. Elszegényedett család fiú gyermeke katonának áll, (a lány pedig zárdába vonul) semmire kellő, ivós, kártyás, hűgát a maga módján szerető bolondos férfi. Nem régen láttunk a Covent Garden előadásában a Manon balett változatát, mivel a balettben a test a kifejező forma, valahogyan jobban érvényesült számomra ennek a bátynak a játékos, humoros változata. Volt egy jelenet a balettben, amikor a báty egy társasági hölgynek részegen udvarol. Fergetes koreográfiával és annak kivitelezésével olyan csodát alkotott a táncos (koreográfus), hogy az énekes változat Lescout-jára átruháztam a balettos Lescout alakját, és már többé nem is tudtam szétbontani az előadás során. Tulajdonképpen eléggé körülményes a „báty” szerepe, először eladja a hűgát, majd megpróbálja kimenekíteni abból a helyzetből, ahová Ő segítette. Amikor Manon-t börtönbe zárják, megpróbálja megvesztegetni az őröket, de egy másik elítélt nő szökik meg, megerősítik az őrizetet, további szökésről szó sem lehet, azaz teljes a kudarc. Ezeket az ellentmondásokat a szerepének tükröznie kell és tudni kell elénekelni, eljátszani. Róla is szól a opera, azaz kettőjükéről, a két valamikor jobb napokat látott testvérpárról, akiknek nincsenek már szüleik és ketten, sikertelenül, vergődnek az életben. Nagyon szomorú történet. Massányi Viktor csodálatosan oldotta meg a feladatát, nagy sikert is aratott.

2011. 05. 14. szombat

OPERA

2011. május 14. szombat 19.00–22.00
BÉRLETSZÜNET

Giuseppe Verdi

Rigoletto

Opera három felvonásban, olasz nyelven

Szövegíró: SALVATORE CAMMARANO
Magyar nyelvű feliratok: ROMHÁNYI ÁGNES

Karmester: **KOCSÁR BALÁZS**
Rendező: SZINETÁR MIKLÓS és HARANGI MÁRIA
Koreográfus: LŐCSEI JENŐ
Díszlettervező: CSIKÓS ATTILA
Jelmeztervező: VELICH RITA
Karigazgató: SZABÓ SIPOS MÁTÉ

A mantuai herceg: **JOSÉ BROS**
Rigoletto: **KÁLMÁNDI MIHÁLY**
Gilda: **PATRIZIA CIOFI**
Sparafucile: RÁCZ ISTVÁN
Maddalena: GÁL ERIKA
Monterone gróf: GURBÁN JÁNOS
Marullo: KÁLDI KISS ANDRÁS
Borsa: KISS PÉTER
Ceprano gróf: **TÓTH JÁNOS**
Ceprano grófné: FÜLÖP ZSUZSA
Giovanna: GÉMES KATALIN
Apród: MARKOVICS ERIKA
Porkoláb: FARKAS GÁBOR

Ezen a napon láttuk a Májusünnep 4., nekünk a 3. előadását. Rigoletto! Nagyon vártam. A Rigoletto tulajdonképpen mára sláger operává változott, azaz az operaműfaj „könnyűnek” számító zeneművévé vált. Bizonyítja az is, hogy nagyon sok gyereket el mernek hozni a szülők és a gyerekek nem unják az előadást. (Emlékszem még kicsi koromból, hogy a Gilda II. felvonásbeli „Walter diák” iránt érzett szerelmét kifejező áriát untam csak!) A mantuai herceg két dalát pedig tényleg a suszter inasok fütyülhették az utcán. Kesztyű ária: „Engem a szerelem elkerül” avagy „Az asszony a fő” vagy a La Donna mobile, „Az asszony ingatag” áriák, tenor-mércék, ráadás, siker számok és mindenki ismeri, még az is aki nem szereti az operát. Szóval, mivel időközben készen lettem a visszamenőleges számítógépre vitt ART nyilvántartással, kiderült, hogy tíz éve nem láttuk a Rigolettót!

A technikai körülményeket sikerült kedvezően megoldani, szép lassan bandukoltam fel a III. emeletre, megszámloltuk a lépcsőket, 120-an vannak! Próbálkoztunk a jegyszedőnél, hátha újra megszán minket, mert ugyan oda szólta a jegyünk, ahová az első alkalommal. A hölgy kérte, hogy várjunk egy kicsit, mert telt ház van és még nem tudja, hogy hol lesz hely. Vártunk. Szuper helyre ültetett minket és a helyünkre is betuszkolt valakiket. (Az előadás végén adtam neki 500.- Ft-ot, „egy kis pénzmag”, elfogadta, megköszönte.)

Kezdődhetett az előadás.

A díszletet nem ismertem, tehát az általam (-lunk) látott változat óta felújították az operát. Szinetár rendezte és a jelen esetben (is) három vendégénekes szerepelt a színlapon feltüntetettek szerint. Hát ez bizony csak jó előadás lehet! S lön... Az előadás, ami az énekeseket illeti, maga volt a tökély! A mantuai herceg **José Bros** spanyol énekes nagyon jó volt, nem volt olyan szép, mint a Simándy, de még elfogadható külsejű, a világ sok operaházának „keresett énekesé” Kicsit sikított bizonyos magasságoknál, vagy nem talált rá a „magas C-re” egyből, de feltornázta a hangját és minden jóra fordult. Ezzel együtt hatalmas ovációt kapott.

Volt egy furcsaság ebben az előadásban. Azon az éjszakán, amikor szerelmet vall Gildának a herceg, mint Walter diák, visszatér a kastélyába dolga végezetlenül, énekel egy bánatos áriát, hogy elrabolták előle a szeretett lányt. Ezt az áriát nem ismertem! Ehhez kellene a Papám, vagy az Öcsike, hogy megtudjam, hogy ezt az áriát nálunk nem volt szokás énekelni, vagy elfelejtettem volna? Szerintem bátran ki lehet hagyni, mert semmi dramaturgiai szerepe nincs. Hiszen a jól idomított udvaroncok, úgymint szállítják a nőket! Hát majd talán az Öcsikétől megtudom!

Rigoletto szerepét **Kálmándy Mihály** erdélyi származású, 1988 óta az Operaház magánénekesé, alakította, világszínvonalon! Szép hangon, jó játékkal mutatta meg, hogy az „nagyemő udvaronc”-ból, hogyan válik meggyötört, meggyalázott, imádott lányát elvesztő, megkeseredett emberré. Óvás helyett felvilágosítással, talán megvédhette volna lányát és magát a szörnyű tragédiától. (Lányos apák: tanulságos a történet!) Amikor megmutatja a lányának, hogy kibe szeretett bele, már késő!

Persze közhely a tanulság, „Aki másnak vermet ás, maga esik bele!” Az előadás elején kigúnyolt Monterone átká úgy érvényesül, hogy Rigoletto ugyan úgy jár, mint Monterone!

Szándékosan hagytam utolsónak a Gildát megformáló **Patrizia Ciofi**-t. Olasz énekesnő, a vérében van a zene, mondhatnánk erre. Ő még csak Olaszországban „világhírű”, bár Chicagóban már énekelt Violetta (Traviata), de még olyan fiatal, hogy az igazi karrier előtt áll.

Ideális Gilda, balerina alkatú, csodás hanggal megáldott ifjú hölgy. Előadás végén, a szünni nem akaró taps ütemére, páros lábbal ugrált a színpadon,

csuda aranyos volt. Az Ő Gilda alakításában az volt a furcsa, hogy megölése után, kilépett a zsákból és állva énekelte el „Ott fenn az égben, anyám oldalán, örökké Érted imádkozom, Édesapám...” kezdetű áriát. A magyar közönség a zsákból nyöszörgő Gildához van szokva. Persze az is lehet, hogy, ha nem áll fel a zsákra a kicsi termetű énekesnő, nem is látnánk, hogy a színpadon van. (Egyébként cipelték is rendesen a szereplők: az udvaroncok, ki a házból, be a kastélyba, majd a mantuai herceg az ölében vitte ki a színpadról, azaz be a hálósobába.)

Hanem a díszlet, hát az bizony nagyon nem tetszett. Nem tudom mikor újították fel a Rigolettót, de ha csak a díszletet akarták kicserélni, bizony kár volt. Nagyon csodálkozom a Szinetáron, hogy hagyta ezt! A színpad előterében áll egy hatalmas oszlop, minek? A színpad másik felét egy óriási asztal foglalja el. Ezen az asztalon gurítják ki a herceg elé az ájult Gildát, egy különlegesen hosszú anyagból. Mondjuk, hogy a lányrablásnál letépték a függönyt és abba tekerték be a lányt, de egy függőnyénél is hosszabb volt az anyag. (Kleopátra vitette így magát Julius Caesar elé, egy csodálatos perzsa szőnyegbe tekerve.) Szinetár nem tudott ellenállni az ötletének, tálalva a „szűzlány brokátban”, ezért kellett az asztal meg a végtelen kárpit? Lehet, hogy jó ötlet volt, de áldozatul esett a színpadtér, a játszási hely. A kórus folyamatosan kerülgette az asztalt, nincs a szereplőknek hely!

Ezzel az előadással véget ért a Májusünnap. Érdemes ilyeneket rendezni az Operában, idegenforgalmi látványosság. Telis-tele volt a ház külföldiekkel, utazási irodák autóbuszai sorakoztak az Andrássy úton. Egészen biztos vagyok benne, hogy kiváló előadásokat látott a közönség, és abban is biztos vagyok, hogy az Operaház sem fizetett rá. Az Operaházban már nem mondják be, hogy „fényképezni...stb. nem szabad”, mint a MÜPÁ-ban, mert tudják, hogy úgysem tartja be senki. Nem is lehet megtiltani, hogy az előadás szünetében, a nézőteret, a páholyokban, a büfében, a teraszon ne fotózzák le egymást. Lefotózzák a meghajló művészeket is, de előadás közben, legalábbis vakuval, soha nem fényképez senki.

Az teljesen más kérdés, hogy az olyan hétköznapi emberek, mint mi, meddig tudjuk megfizetni ezeket a különleges előadásokat? (A III. emeleten, mert a földszinten már most sem tudjuk!)

Nagyon érdekes, hogy milyen varázsa van az Operaháznak, mint épületnek. Újabb időkben átszoktunk a MÜPÁ-ba és nagyon régen nem jártunk már a „Sugár úti palotában”. Sokkal kényelmesebb a MÜPA, lift visz fel mindenhova, jók az ülések és a hangzás, kiváló. Mindent megtesznek, hogy „operában” érezd magad, úgynevezett „szcenírozott” előadásokat tartanak, minden szép és jó, de most, hogy három alkalommal voltunk az Operaházban, meg kellett állapítanom, hogy operának az Operaházban van a helye. Igen, lehet az opera műfaja nem illik egy olyan modern épületbe, mint a MÜPA. „A tartalom és a forma egysége” tanultuk valamikor az iskolában, bizony ez a

helyzet az operával is. A MŰPÁ-ban elavultnak lehet érezni egy Bohéméletet, Rigolettót, Toscát az Operaházban nem, vagy együtt avult el mind a kettő. Érdekes, hogy Wagnerre ez nem vonatkozik, ha jól belegondolok, akkor a Wagnerek jobban illenek a MŰPÁ-ba, mint az Operaházba. Igaza volt Wagnernek, hogy épített magának egy „rideg” színházat, a barokk, agyon aranyozott színházba nem illett az Ő művészete.

Egy hetet Horvátországban töltöttünk, így budapesti a kulturális események kiestek a „nézői kosárból”, de majd.....

2011. 05. 26. csütörtök

Budapest áramlat című kiállítás megnyitója a Virág Judit Galériában

A szakmai kuratórium által kiválasztott művészek:

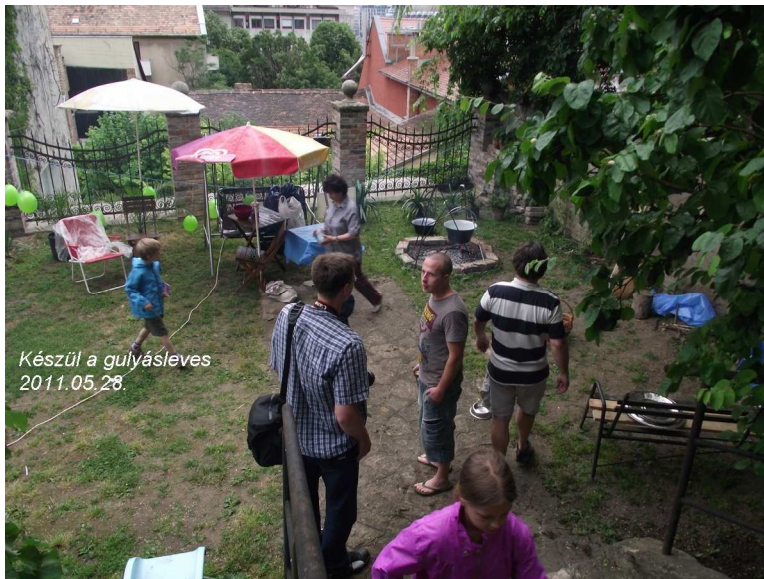
Csató József, Debreczeni Imre, Fridvalszki Márk, Király Gábor, Kristóf Gábor, Mátyási Péter, Pinczés József, Sándor Krisztián, Szentesi Csaba, Szőke Krisztián, Töröcskei Bence

Társasházunk kis kertésze, Sándor Krisztián, öt alkotásával vesz részt a kiállításon, ennek a kiállításnak a megnyitóján voltunk a mai napon.

2011. 05. 28. szombat

Terv és a

valóság!

Azt mondják a "nagyok", hogy manapság indult Párizsból ez a divat. Mi azonban tudjuk, hogy ez nem is igaz, mert mi kezdtük a „társasházi bulikat” a 80-as évek elején! (Persze mondhatja valaki, hogy az sem igaz, mert Ők kezdték valamikor a 20-as évek elején és így tovább...) Nagy kár, hogy esett az eső!

Így azután 6 gyerekkel elmentünk a Kislányomhoz, moziba.

Kung fu panda 2. című 3D-s filmet megnézni.

Az első részben a kövér panda, Po megtanult kung-fuzni. Egyébként nem lett volna túl sok értelme a címnek. Mivel szép profitot hozott a DreamWorks konyhájára elkészült a folytatás, amiben Po és harcostársai új ellenféllel néznek szembe, akik meg akarják hódítani Kínát és olyan fegyverrel rendelkeznek, ami veszélyes a kung fu-ra nézve. Rendező: **Jennifer Yuh**

A film rémes volt, de a gyerekeknek tetszett. Mellettem ült a Réthy Marci, Emma rendkívül rossz hírű, osztálytársa. Csodálkoztak a szülők, hogy el mertem vállalni, de én nagyon jóban vagyok vele, mellette ültem, hogy figyeljem, hogy tud-e viselkedni. Vele volt a legkevesebb baj. Csak figyeltem, hogy hogyan reagál a 3D technikára. Sikított és nyúlált, valamint hátrahúzódott a székből, amennyire csak bírta, amikor feléje rohantak az állatok. Még nem volt 3D-s moziban, nagy élmény volt nézni Őt, és inkább, mint a filmet. Mellesleg, mind a hat gyereknél volt egy-egy liter Cola és kukorica + a szemüveg!

A film vetítése előtt, Kung Fu bemutató, és sárkányfelvonulás volt, továbbá mindenféle kínai kaja, a mi társaságunkból csak egy fiú evett valami rizstésztát, de persze a sütik mind elfogytak.

A film után másik kerti buliba vittük a gyerekeket, jó kis nap volt! (Osztálytársak szülői felügyelettel, bár fordítva is lehet értelmezni.)

2011 05. 29 vasárnap Gyereknapi

Emma fellépett a Népligetben, akrobatikus rock-kal, sajnos nem volt túl jó, mert két kislány is lebetegedett, ezért csak a felét adták elő a táncuknak.

Azután úgy volt, hogy a RaMColosszeumban megnézzük a Pán Péter c. előadást, de az sajnos elmaradt!

Reklamációmra ezt a választ kaptam:

Tisztelt Hölgyem!

levelére reagálva, csalódottságában osztozom. Az elcsúsztatott produkció nem képezi a színház saját repertoárját, vendégprodukcióként lett kommunikálva a weblapunkon is, így betegség esetén beleszólási jogunk a helyettesítés rendjébe, a megoldásokba nincs. Egy újonnan nyíló színház életében az új együttműködések sora mentén számtalan olyan vis major szituáció léphet közbe, melyet kiszámítanunk képtelenség. Ez is épp egy ilyen helyzet. Kérem ne ítélje meg több száz ember összehangolt munkáját 3 helyesírási hiba, egy elírás és egy egyébként ránk pont nem jellemző vis major helyzet miatt.

Őszintén sajnálom a szituációt, tervezetten én és feleségem is a nézőtéren ült volna 3 éves kislányunkkal akinek 30-án azaz, ma van a születésnapja.

Tisztelettel kérem megértését, őszintén remélem, hogy szeptember 24-én - valóban szombaton - eljönnek a pótlólagosan megvalósuló egyébként kiváló és nagyszerű előadásra.

Nyugalmat kíván és üdvözlí:

Vona Tibor

ügyvezető igazgató

(Nyugodt vagyok, de a jegyeket visszaváltottuk, bár mondták, hogy ne tegyük, mert az új évadtól felemelik a helyáratat!)

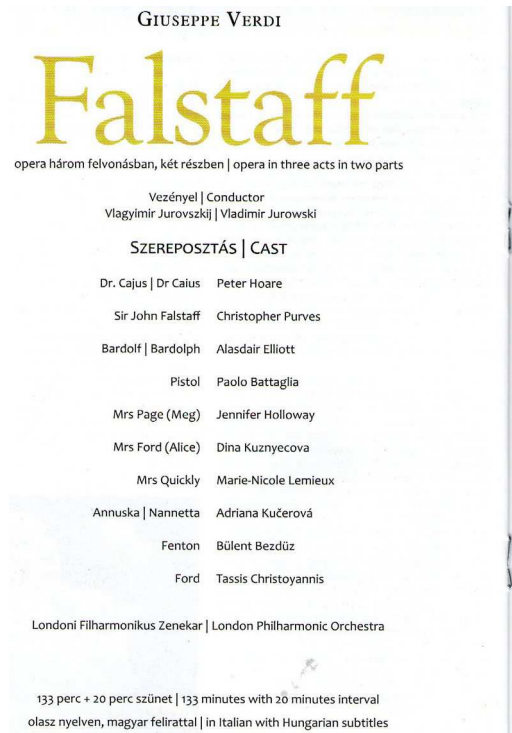
2011. 05. 31. kedd

Opera a Cinema City –ben a Glyndebourne Festival Opera előadása.

Bemutató előadás, bevezetőt mond: Szinetár Miklós

Verdi: Falstaff

Iszákosoknak és nőkedvelőknek ajánlott ez az opera + a nevetni szeretőknél!

Nagyon jó kis előadás volt, és az utolsó ebben a sorozatban.

Hiányoltam egy áriát, ami nem hangzott el, és csodálkoztam nagyon.

Hát kiderült, hogy az a dal, amire emlékszem kiskoromból (1000 éve nem láttam ezt az operát) az valóban a Falstaff áriája, csak nem ebben az operában hangzik el, hanem a Otto Nicolai : A windsori víg nők komikus operájában, amelynek szövegét Hermann Salomon Mosenthal és a zeneszerző írta.

Püff neki! "Már a bölcsőben anyatej helyett, csak bort követeltem én"... "Jöjj ide kedvesem, töltsd meg a serlegem.... igyunk egy jót!" Persze tudhattam volna, hogy ez a szöveg nem verdi-i színvonal! Hát-hát mit szólt volna a Papám?

(Azért tetszik nagyon nekem ez a dal!)

Az opera ismert, a története szintén, de hogyan lehet manapság előadni egy ilyen művet! Át kell rendezni! Bátran állíthatom, hogy ezt az operát a rendező alkotta újra és olyanná, hogy a mai néző számára is élvezhető. Az emberi tulajdonságok, a hiúság, a szegénység, gazdagság, pénz- és nő utáni vágyakozás, a találékonyság, a féltékenység, a szerelem mind, mind olyan

emberi tulajdonságok, amelyekről nem lehet eleget beszélni. Újra meg újra el lehet mondani mindent a nélkül, hogy megunnánk. És persze, az soha nem ismer magára, akiről éppen szó van. Shakespeare által megírt: A windsori víg nők című darab örökérvényű, kiapadhatatlan forrása ezeknek a tulajdonságoknak.

A rendező áthelyezte a történetet kb. 1920-30-as évekre. Háborús hangulata lett ezáltal a darabnak, csupán csak abból kiindulva, hogy bizonyos személyek egyenruhában vannak (Az első vh. már befejeződött, a második vh. még nem kezdődött el, de már készülünk rá, spórolósan élünk és mindenki katona, a hangulatunk azonban még békés, lehet viccolódní, hát kb. ilyen a milió).

És ami nagyon tetszett, hogy hitelesen angol! Igen, a díszlet tökéletes, a jelmezek dettó, a nők szögletesek, a férfiak másodrendűek (bocsánat!) és akkor is át vannak vágva, amikor azt hiszik, hogy nyertek. Sajnos a díszlet- és /vagy jelmeztervező személye nem derül ki a műsorfüzetből (!), tehát nem tudhatjuk, hogy egy vagy két személy, de minden esetre állítom, hogy összedogoztak. A második jelenetben (Ford háza) párhuzamos csíkokban saláták és káposzták vannak ültetve, amelynek levelei visszaköszönek a windsori parki jelenetben a tündérek ruháiban, a saláták pedig fejdíszként vannak hasznosítva. Ford házának anyagai (függönye és ágytakarója), pedig Alice és Meg jelmezét alkotják. Tehát nincs semmi fakszni, abból gazdálkodunk, amink van és lesz jelmeze mindenkinek a háznál található eszközökből, csodálatos!

Még Sir John Falstaff is azt a fejdíszet viseli, amely vadásztrófeaként a szobáját díszítette az ominózus jelenetig és végig a színen volt. Öltönyén pedig keresztül vetve az ágytakaróját hordja.

Ötletes és szép a jelmez

Ennyi volt a „május ünnep” és következik a nyár, a lazítás három hónapja, nekem úgy tűnik, hogy ez a mi esetünkben nem fog bekövetkezni, de az már egy következő ART levél tartalmát képezi.

Jó nyaralást Mindenkinek és a Szántó Tibornak
Ibici

Balga belga barátomnak Öcsikének: A RaMColosseum egy új színház. RaM=Radnóti, a XIII. kerületben.